

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivec dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Važne skrbi.

Ona : „Štefan počakaj, ravnokar sem mislila kedaj bomo Milko omožili. Ti vedno trdiš, da ne zna moških sraje rezati, da ne zna kuhati; da je še otrok. Povej ali ni bilo danes dobro kosilo?“

On : Ni bilo slabo : juha preslana, pečenka prežgana : je že zopet bila Milka v šoli pri ognjišču.

Körber in njegov manifest, o prihodnjih volitvah.

Avstrija je država raznih narodov — danes naj ti vsi — postanejo eno ljudstvo, z eno mislijo z enim srcem.

Gospod Körber želi da bi Čehi in Nemci; Poljaki in Rusini; Slovenci z Nemci in Italjani združili se vsi v avstrijsko ljudstvo. —

Dobro jo misli Körber, ali izvršitev je še sto milj daleko. — Zato pušča ministrov v manifest — avstrijske narode, hladne do dna. Iz tega se le spozna, kako daleč stoje še avstrijski državniki — od spoznanja pravega položaja. — Körber bi hotel, da se narodno valovanje ustavi pred državno stavbo. —

On apelira na volilce naj opuste narodno voljo ter volijo v ime in korist države. Narodnost ne zadene vso državo, država in nje interes so veljavniši od naroda.

Vprašanje je zaprav, naj volilci odločijo — ali avstrijanci hočejo, da Avstrija obstoja. Že v tem vprašanju — se vidi, da je minister z avstrijskim problemem le površno znan. — Dosedanji volilci, ako bi jih vprašali — ali bi narodi zaradi Avstrije, zaradi nje močij in trdnosti — darovali narodno žrtev — bi bil odgovor skoro gotovo **Ne!**

Dozdeva se tedaj, da pri najvišjih uplivnih krogih — ne vedo še, kako da je pričela postajati država nepriljubljena pri raznih narodih.

Skoraj ga ni naroda v Avstriji, ki bi ne živel v prepiru, rekli bi v nekakem raz-

merju — **na odpoved.** Patrijotje so nekako le dokler jim nese biti patrijot. Pogledj samo Volfovo nemško iredentarsko stranko na Češkem, Koroškem in Štajerskem.

Zato je zgubil parlament svojo veljavo — ker so ga narodi smatrali kot nekaj — tujega (glej Čehje). In na Dunaju so slepi — ali se delajo slepe. —

Ako se ob nekaterih dneh, in svečanostih — čujejo patriotične izjave, tedaj gotovo že mislijo namestniki in državniki sploh, — da sloni država na trdni podlagi (Se vé iredente ni ne italjanske ne nemške. Bog varuj kaj o tem su mničiti. Slovani edini so panslavisti.) — To je velika državna zmota, ki se bode svoj čas — maščevala — a prepozno. —

Ni vzajemnosti — V enonarodni državi — zlivajo se državno in narodne potrebe v eno strujo; v Avstriji si pa stoje nasproti; **njih kontrast je avstrijski problem.**

Vse zaman, je ni bolj otročje misli v Avstriji, kakor narodne zahteve bogatelizirati — ali z lepimi frazami pokrivati. Ako vlada misli z lepim manifestom narode utešiti, se silno moti. Kedor potrebuje narodno moč in silo, mora isto oprostiti spon — mora storiti jo svobodno, delavno. Kakor vodi hudi duh skopuha ob enajsti uri — okolo kroga — tako tavajo avstrijske vlade okoli avstrijskega vprašanja brez poguma in moči, da bi isto objeli v vsej obsežnosti.

Vlada se čudi, kako da more narodno vprašanje, kako da je češko vprašanje prišlo do tega — da je zavozilo vso delovanje, da je nastal bolni mr.

ga je bila enkrat naprosila, naj pazi na juho. On je prevzel to delo, ali imel je grozno smolo! Juha na vrhu je izparila, na dnu pokuhala, kar pa je na sredi lonea ostalo, je pa meso popilo. (To je uporabil tudi slavni italj. pesnik C. Goldoni v svoji komediji: »il servitore di due padroni«.) — Drugi pravijo, da je bil dekan jezen na njega, ker mu je meh počil; tretji zopet, da ga je zapodil radi tega, ker je uže tretjega dne po svojem slučajnem rojstvu jedel klobase s kislim zeljem, če prav je bil petek — kaker je bilo pisano v »Briveu« od 30. avgusta t. l. — no to so samo ugibanja, pravi vzrok je ta, da je bil on premajhen za orglje, orglje pa prevelike zanj in tako ni mogel z nogami do pedalov!

Nekaj let živel je mirno, redil trebuh in je neprestano obdeloval — »Jamsko Ivanko« — opereto v 3. dejanjih. »Ta opereta se je predstavljala leta 5895. po Adamu. Ljudi je prišlo iz vseh krajev

Ali si pa vlada vpraša, kako je do tega prišlo? Nov parlament bode sklican, poslanci pojdejo na Dunaj — delale se bodo stranke. Ali vlada ne bode shajala z njimi. Parlament je v sedanji obliki nemogoč; ker je bolan, nervozen nesposoben za delo, —

Avstrijske vlade, kolikor jih še pride, bodo že morale vzeti si toliko korajže ter zajeti z žlico v krop, če se tudi kedo opeče nič ne stori — se že zopet ohladi. — Do jasnosti, do zdravega življenja mora priti tudi v Avstriji.

Saj pojde, ako le hočejo gospodje.

Žejnolačen

Nesreča v nesreči.

(Tragična šaljiva slika; zpisal Silvester.)

Lepa, tiha, a hladna jesenska noč je. Luna je imela pred nekaj dnevi post, kajti njeno lice je še suho in ozko in se le malo briga za naš svet. Tem bolje veljavo imajo pa zvezde, katerim luna ne more delati nikake konkurence. Bliščijo in migljajo na nebu, da si še celo romantično navdahnjena sova tam na strehi vaške cerkve misli: »Človeški rod je res čuden rod, ker more pri tako lepi noči spati! In kakor bi čuk, ki se je po naključji vsedel na veliki kazalec vaške ure, uganil misli sorodne tete, prikima tudi on se svojo modro glavo in zopojе svoj: »Čuk!« češ, res je, kar modruje gospa sova. Nakrat pa začne drdrati po zvoniku kladivo vdari po zvonu, naša dva nočna

sveta; samo iz Gorice je »pri-tof-tof-tof-talo« 20 avtomobilov, (sistem Daimler; model 1899.) Na predstavi je bilo najmanj 6000 glav, če ne več, a med temi je bila Kranceljnova »pika središča« — ker je on stal na stalno visoki kišti! Opereto je predstavljalo 70 ljudi moškega pola 25 ljudi ženskega pola in 5½ ljudi srednjega pola. — Kteri uranični demon je Kranceljna inšpiriral, ko je to opereto komponiral je za nas totalno indiferentno! Priznati pa je treba, da je ta opereta komplicirana kakor sferična apokalipsa sv. Jurja. Šolastika je v principu popolnoma recentna za nas, vendar pa nahajamo tu pa tam več sinhronizmov, ali brez teh ni mogoče pomisliti si nobene kompozicije, ker subkultalnotemporerna analiza kongenijalne psihične medsebojnosti nas uči, da mora biti neka vkupnost submarične krealne moči s kosnperirano inhalacio fosfornih solčnih protuberanc. V tem delu opazamo tudi apo-

PODLISTEK.

Krancelj s pripadki vred.

Podaje: »Povž«.

II. kos.

V Ljubljani se je začelo za našega Kranceljna novo življenje. V najboljših učiteljih, kakor Verdiju, Mozartu itd. se je učil muzike, in kakor vsi veste je bil tako priden, da se je povrnol kakor izvrsten mojster na vseh instrumentih uže v svojem 14. letu v T. Ker pa je pozabil ravno tkrat tolm. organist prvega ne samo na plačo nego tudi na obligatno dihanje, je je dobil Krancelj službo organista z letno plačo 600000 stotink brez pokojnine, zraven pa še spanje in zrak prosto. Podučeval je zraven tega tudi v »čitalnici« in bralnem društvu ali ne čitanje ampak aktivno ljubezen do muzike. No ni bil dolgo »orglar«. Nekteri zlobni jeziki trde, da mu ni bila kuharica t. dekana preveč naklonjena, ker

znanca pa prestrašena sfrfolita nad vaškimi strehami v bližni gojzdič, kajti varno je varno. Radi tega nista imela časa šteti ure, katere je zvon oznanjal, pa tudi še nekaj družega nista mogla zapaziti.

V plašč zavil možak z globoko v oči potisnjenim klobukom plazil se je namreč za hišami in vrtovi proti visokemu poslopju z enim napstropjem, edinemu take velikosti v celej vasi. Pod levo pazuo stiskal je nekaj; kaj, ni se dalo spoznati, ker je bilo pod plaščem. Toda način, kako je desna roka držala dotično reč segala pod njega, spominjal bi nehote vsacega na postavu laškega bandita, ki drži pod plaščem smrtonosno jeklo. Že njegovo tihotno pomikanje in pa k najboljši hiši cele vasi vzbujalo bi v vsakem opazovalcu nekak sum, da mož ne namerava nič kaj poštenega. In potem pa te nemirne, iskreče oči! Hu! Vsakdo, ki bi ga srečal, umaknil bi se mu za najmanj dvajset korakov.

Toda pojdiva s čitateljem naprej in oglejva si dotično hišo. Velika je res, velika, in lepa bi tudi lahko bila ako bi ne bila tako zanemarjena. Kazala je, da je last ali ubožanega kmeta, ali pa bogatega skopuha. In poslednje je pravo. Hiša je namreč last bogatega in neizmerno skopega oderuha Berbuča, ki je štel vso svojo rodbino na dve glavi, na svojo koščeno in pa na to svoje dvaindvajsetne hčere Marice. Pa kolikor je bila gospodarjeva glava manj vredna, toliko več se je lahko ponašala druga, kajti dekle bilo je lepo, eno najlepših na daleč okoli. Zadi

za hišo, kjer so okna le v prvem nadstropju, razprostira se vrt, a nimava časa si ga prav ogledati, kajti mož je že tu in skriti morava se za košat lešnikov grm. Kaj neki namerava? Kako se je postavil pod eno okno in kako poželjivo gleda na njega! Zdaj pa je potegnil nepoznano reč izpod plašča, a ne moreva je videti, ker je mož z hrbtom proti nama obrnen. Gotovo je kak nož ali kako bodalo in hudobnež poskuša rez. Toda čuj! Brum, brum! ha, ha — to je kitara, no — kakor megla mi gre izpred očí in brž vem, kaj namerava. Zdaj si je pomaknil klobuk nekoliko nazaj — obrnil se je sem, a ha, to j. sin grajščinskega oskrbnika! Dragi čitatelj, težek kamen odvalil se mi je od srca in gotovo tudi tebi. Pustiva zaljublence in pojdiva, dovolj je, ako čujeva prvo kitico kater poje, namreč:

Misli moje, hitite,
Vedno mi in vsaki čas?
Misli moje, kam želite
Mi hoditi vedno v vas?

* * *

Nekaj dni pozneje je. Mali zvonček klenka po vasi — duhovnik gre bolnika sprevidet. Pot ga pelje iz vasi v bližno, pol ure oddaljeno grajščino. »Oskrbnikovega sina gredo spovedat!« pravijo si ljudje. »Prehla dil se je.« — Gotovo enkrat ko je šel Berbučevi Marici pod okno! dostavljajo drugi. In res so imeli prav. Toda tako natanko niso vedeli, kakor je vedel tisti lešnikov grm tam v vrtovem kotu. Vendar — pod solncem ne ostane nič skritega in ko je oskrbnikom

sinu res nehale sree biti in so ga spremili k zadnjemu pokoju, vedeli so že vsi ljudje uzrok in način prehlajenja. Seveda, najlepše bi nam znal povedati lešnikov grm, ko bi znal govoriti. Pravil bi tako le:

»Oh, kako je ječal in pel pod oknom sačetkom tiho, kakor šumi prijazen vetree, kateri nosi na svojih krilih najsrčnejše pozdrave od hiše do hiše zaljubljenih ljudi. Kmalu pa začel je krčevito grabiti po strunah, tako krčevito, da si je čuk, ki je iz radovednosti prišel slušati edinega človeka, ki ne spi po noči, mislil: Oh, ko bi jaz imel tako pripravo, kakor jo ima ta doli, kako bi si lahko ob nji brusil svoje krempelje. Pesem donela je močnejše še celo sovo je zopet privabila. Kako je tudi ona gledala to početje in si mislila, ta človek je gotovo kak političen piskrovezec. Koncert trajal je že kake četrt ure in pevu bil je pot v potokih z obraza, da se je že čuku grozno smilil. Sova pa ga je hotela prepričati, da je to potenje jako koristno, češ, mladeniča gotovo grize po črevih, ker se tako zvija z izpognjenim hrbtom. Menila je tudi, da prebiva v tej hiši gotovo zdravnik, katerega hoče bolnik zbuditi. Ni ji zameriti, sovi, kajti saj ne razume človeške govorice — preveč muzikalična pa tudi ni; no — in če radi zdravnika ni imela prav, ne vem, koliko bi smel staviti. Seveda bolezen ni tičala v črevih, ampak v srcu. To sem jaz lešnikov grm lahko spoznal, ker sem bil priča že večkratnih takih nočnih prizorov. Že večkrat sem imel priložnost slišati tak koncert, pa s takim končanjem, kakoršno

pleklično in aprobatično mistiko v svem svojem tercijernem delovanju glasa in na ta način je Krancelj pobil popolnoma do sedaj še ne dokazano hipotezo preomatičnega špiritualizma, kateri je bil skozi stoletja prava kaustična granulacija transfusijonelnih komponistov. Da je ta opereta apokaliptična, krive so mistične alegorije, n. pr. žena, ki na maslu jaha, in cela rentabiliteta insurekcijske kataplastike, ki nadkriljujejo vso našo intelektualnost, ter kar se tega tiče, prav lahko smatramo to opero adekvatno kaki drastično-despotični, ženi-jalno epidemični revoluciji naših simpatičnih motivov psihične in vitalne zmožnosti! — Najlepsi prizori v ti operi so ti-le: Tragično-komični doktorat g. Vrhmorskega, slavnega tržaškega rešeta in aspiranta na »Povževo« krošnjo; somnambulizem kuharice filozofa Kanta; historičnofizikalno preiskovanje humora v »Briveu«; masivnovulgerna pijanost berača Boštjana; tragonistični

monolog pok. avstr. parlamentarizma; fragmentarizma; fragmentarno-epično-holandsko-akademsko - periodično - kontrastično-obligatorično gledanje na Kranceljna, ko je na kišti stojé dirigiral orkerster!

O ti operi piše nevtralni list: »das kuriose System«, ki izhaja v Berlinu pod Waldersejem med drugim tudi to-le:

»Wie in den ebenerwten scenen her vorgehoben wurde, hat sih der her komponist Krancelj lebenslengliher glorie versihert. Er hat in dises werk ale seine bohfligenden, ser auffaleden anšaugungen hinajgelegt. Bezondere anerkenung verdint sajne in der muzik charakteristiše šilderunk des modernen frauencimers... i. t. d.«

To bi se po slovenski glasilo tako-le: Kakor je bilo v omenjenih prizorih vzdignjeno, si je gosp. skladatelj Krancelj živjenja dolge slave osigurual. On je v to delo vse svoje visokoleteče, izvenredno gorpaddjive nazore položil. Posebnega priz-

nanja zaslučuje njegovo v muziki karakteristično opisovanje moderne ženske sobe... i. t. d.

Kakor je razvidno iz tega je napravila ta opereta po vsem svetu kuriozen vtis, in ni čudo! Saj so v tem delu zastopani gotovo vsi instrumenti: vtešljivi klavir, kaznovalni bas, skakajoča vijolina, nežni flaut, pridigajoča pozauna, psalmecitirajoča harfa, korajžna trompeta, jezni boben, veseli bombardon, polnokipeče orglje in milozvučni fagot. Vsi ti instrumenti skupaj naprave uprav uhotrgateljno muziko, ktera deluje na poslušalce večim vspehom nego vsa retorika čakolona Cicerona!

Kaj se je pa godilo po ti eminentni predstavi s Kranceljnom, povem vam prihodnjič, ker moram pogledati poprej v Majerjev leksihon, 19. izdajo, eventualno tudi v »slovensko državno zgodovino« ki se bo predavala na slov. univerzi v Ljubljani.

je bilo dotičnega večera, še prej ne. Okno namreč se odpre in slišijo se sledeč bese: »Čakaj, prismođa! Misliš, da delam po dnevi tako malo, kakor ti, da bi mi bilo vse eno, ako mi tak ponočni netopir krade spanje ali ne! Če nimaš s tem dovolj — (na pevca vlije se cel škaf mrzle vode, katera je gotova preveč hladilno uplivala na razgretega mladeniča in »šrum«! — konec je koncerta) — dobiš še kake druge tekočine.«

Razumel je nesrečni pevec zadnje besede. Začetakom stal je res nekako kakor okamenel, slednjič je pa ali navidez srčne boleznj ozdravljen ali pa od jeze vzkliknil: »Prokl... baba!« in se vrnil do kože moker domu. Glejte, ta kopel mu je škodila in ga spravila v grob.« Grm bi končal svoje pripovedovanje.

M u h e.

Socializem je idealizem — želodec!

Ko bi oživelj vsi umrli filozofi, koliko norcev bi bilo na svetu!

Nič čudno ne bi bilo, ko bi se po stari slovanski navadi začela prepirati za prvenstvo tudi — sv. Ciril in Metod!

Adam je dal rebro svoje za ženo; sedaj da navadno žena — po rebrih!

Sedaj bomo tudi mi tržaški Slovenci »nobel«; se bomo vozili celò do Škedenja — »automobil«!

Dobro da ni Gospod Bog zidal naše pameti na akeije, sicer bi se Slovencem še slabše godilo!

»O zlati vek zdaj kranjskim muzam pride!«

»Nj. ekselence ga. Dekadenca.«

Kdor hoče dolgo živeti, naj gre v Kitaj. Tam bo lahko večkrat umorjen predno bo — mrtev!

Amerikansko naznanilo.

Smrt znanega konjskega tatu, katerega so bili naselniki vjeli in prav po domače obesili, naznanil je nek ameriški časnik tako le: »Janez Robzon, glasoviti konjski tat, popustil je svoje opravke. Našel se je namreč neke noči visečega na drevesu z zajnko okoli vrata,

katera zanjka mu je dihanje dopuščala v premali meri. Položaj zdel se mu je jako neljub in neugoden in ker ni bilo nikogar ki bi mu bil vrv prerezal, naveličal se je cele situosti in je odpotoval v deželo svojih rajnih očakov.

Pavliha.

IV.

Da so razmere na Kitajskem precej čudne, sem zadnjič nekoliko povedal. Morebiti mislite, da bom spet danes kaj omenjal n. pr. kako ravna Kitajci s starimi ljudmi, kake običaje imajo, ko se ženijo itd. Pa motite se, o tem ne bom pravil prav nič, saj knjiga »Kitajci in Japonci« bolj jasno in natančno govori nego jaz.

Kitaja sem bil že sit do grla. Zgodnjega jutra se poslovim od naših fantov in jo mahnem k najbližjemu sosedu na Rusko.

Nikolaja dobim doma, ko je ravno pismo pisal srbskemu kralju. Ko je je spisal, pomoli mi list rekoč: »Pa poglej, Pavliha, kako je!«

Berem. To so bile prijateljske besede! Car je namreč pisal:

Moj gospod brat!

Z izrednim zadovoljstvom sem izvedel iz Vašega pisma o zaroki Vašega Veličanstva z gospo Drago Lunjevico. V očigled prijateljstva in duhovnega sorodstva, ki obstoji med Vašim Veličanstvom in menoj, se tega srečnega dogodka najzivahtneje v duhu udeležujem ter hitim, da izrazim Vašemu Veličanstvu najsrčnejša voščila. Pristavljajoč tem voščilom tudi svoje najboljše želje za srečo Vašega Veličanstva, kakor tudi za srečo Nj. Velič. kraljice, Vas prosim še enkrat, da vsprejmete zagotovilo mojega največjega spoštovanja, ter ostajam Vašega Veličanstva, mojega gospoda brata,

dobri brat

Nikolaj.

»Nikolaj!« pravim, ko preberem, »ti si še možak« —

»Nič, nič, kaj bi o tem govoril,« prestriže mi besedo in vpraša: »Kaj pa ti, Pavliha, kje si hodil toliko časa?«

Ob kratkem mu povem, kaj se mi je v Kitaju zgodilo.

»Ti si še zmiroma kerle, Pavliha«, pohvali me car, kam si pa zdaj namenjen?«

»Na Dunaj jo bom mahnil. Veš kaj, Nikolaj, nekaj bi te prosil.«

»Kaj pa?« vpraša hitro.

»Tobaka nimam, brez fajfe sem in tudi mehur mi je nekdo vzel, postreži mi, jih bom pa Kőrberju kaj povedal.«

Car me je obilno založil s tobakom.

Kmalu na to sem jo mahal proti Dunaju.

Kar k Kőrberju jo udarim. V hiši me že vsi poznajo, torej sem kmalu pri njem. Najdem ga s kladivom in žebli v roki stoječega pri ministerskem stolu, katerega od vseh strani ogleduje. Ko sliši korake za seboj, se obrne, zagleda mene in pravi:

»O ti si, Pavliha! Sem ravnokar mislil na tebe!«

»Zakaj?« vprašam jaz radoveden.

»Zakaj? Vidiš, ti si tako pameten in prebrisan človek, oglej si ta stol. Ali mi sliši, da je trden?«

Jaz pristopim in začnem ogledovati stol ter rukanjem poskušati njegovo trdnost.

»Res, nič kaj trden ni« — rečem jaz —, »saj se je že pod Thunom vedno majal.«

»To se mu vidi. Daj, pomaj mi vsaj za silo popraviti in skup zbiti ga, da zamorem še nekaj časa varno na njem sedeti. Potem greva pa kam likof pit.«

Vsak ve, da sem jaz dobra duša, zakaj bi torej ne pomagal in še posebno prijatelju! Brž se spraviva nad stol z oblom, žago, limom in kladivom, potem ga pa še postrihova, da je videti čisto nov vsaj od daleč, čeravno je spodaj ves sklaman in z diljeami podprt. Kőrber je zadovoljen in hoče brž sesti nanj, da bi poskusil njegovo trdnost, ali jaz ga potegnem za škarice nazaj rekoč:

»Glej ga no neprevidneča! Saj vidiš, da je novo postrihan in barva ni posušena. Ali hočeš ponatisniti ga na svojo obleko?«

»Saj res, prav imaš. Človek se ne sme prenačiti. Pa pojva zdaj likof pit, med tem se bo stol ravno posušil. Ali ga pijeja kar doma?«

»Ne, veš Kőrber, je že bolje v kaki krčmi, doma človek ne more biti tako, vesel, mu tudi ne teče tako, je vse preveč lešeno in ti imaš gotovo premehke stole.«

»Res je mehke imam, zato se bojim tega trdega ministerskega.« No, pa greva v krčmo.«

Na to hoče zakleniti ministersko sobo, pa jaz mu rečem, da ne; saj se na postrihani stol ne bo nihče vsedel in če bi se vsaj tega vesel ne bo. To spozna tudi Kőrber, torej greva iz hiše in vkreneva na desno.

Med potjo se pogovarjava o narodnih rečeh, o Nemcih in Rusih in Kitajcih in

drugih, kar zaslišiva žvižganje za seboj in ko se obrneva, kdo hiti za nama? Nihče drug ko Welserheimb. Ko pride bližje, spregovori skoro preglasno:

»Kaj pa tako drvita, Pavliha in ti Körber?«

»V krēmo greva likof pit« — odgovori Körber.

»Likof? zakaj?«

»Pavliha mi je moj ministerski stol popraviti pomagal,« razlaga Körber.

»Tako?! Moj tudi ni nič kaj trden, ga bo treba popraviti,« pravi Welserheimb in se obrne do mene: »Ali boš hotel tudi mojega lotiti se?«

»I no, se bo videlo,« odgovorim jaz nedoločno, »če se zgovoriva, Zdaj pa gremo prej likof pit, saj greš tudi ti z nama Welsersheimb?«

Kaj pa da, samo če imam kaj drobiža.«

»Ni treba,« reče Körber, »danes bom plačeval jaz, saj sem Pavlihi še tako dolžan nekaj bokalov.«

»Sploh so ministri nam Slovanom še marsi kaj dolžni,« pristavim jaz, »da b se tega le tudi spomnili.«

»Vem, vem,« me vstavi Körber, »jaz imam vse zapisano.«

»Kaj pomaga dolg na papirji, če se pa ne plača,« odvrnem rezko.

»Ne prepirajta se tu na cesti, prijatelja« opomni Welserheimb, »tukaj nas ljudje, gledajo in poslušajo. Raje stopimo brž v krēmo; pa saj smo že pred njo, tam bomo lahko katero rekli. Tukaj na ulicah je pa vse polno tistih časnikarskih vohunov in ti bodo, če naju vidijo v družbi Pavlihe, nemara mislili, da se me nimo o tem, za koliko bi Avstrijo prodali Rusiji.«

»Prav imaš,« omeni Körber, »stopimo v krēmo!«

»V krēmi naroči Körber pol litra, a jaz pravim:

»Za pol litra se še ne menim ne. Najmanj liter mora biti za nas tri, potem pa še eden in še eden in če bo treba, še enkrat toliko.« Potlej pa še kaj za zobè in smodke, ker tobaka v vajini družbi vendar ne bom kadil.«

Körber zdihne in Welserheimb misli, da ga bo vsaj en liter dosti za nas tri, ker sta oba sklenila držati se načela varčnosti.

Jaz prvi privzdignem kozarec in rečem: Na zdravje tovaršije!«

Oba trčita pač, pa vino jima ne gre prav v grlo, po prvem požirku postavita

kozarec na mizo. Gotovo nista imela denarja, zato sta se pa bala, da bi več ne zapili, kolikor sta imela v žepu.

Jaz, ki sem svoj kozarec izpraznil, primem liter in hočem dotočiti, pa oba pokrijeta kozarec z roko.

»Kaj?« rečem jaz, »ali vsi trije ne bomo izpili litra? to sta moža vidva, pa hočeta Avstrijo vladati!«

»Brez zamere, Pavliha,« reče Welserheimb, »jaz imam dosti.«

»Dosti boš imel takrat, ko te pokopljejo,« odvrnem mu, »bom pa jaz plačal, misliš, da sem suh?«

»Saj tega nihče ne reče,« odgovori Körber bolj veselega obraza, »no pa izpijva, prijatelj!

Zdaj jima je pa tekel, pa kako!

Če smo kaj pametnega potem uganili, povem prihodnjič, če pa ne, pa kaj drugega. Do takrat pa na svidenje!

Pavliha,

Najboljše zdravilo.

Neka grofinja je bila, kakor je to sploh pri vseh imenitnih ženskah navada, jako bojazljiva gospa. Radi vsake malenkosti poslala je že po zdravnika. Ko ga nekega dne pokliče, imel je stari gospod ravno veliko opravka.

»Kaj vam zopet majnka?« vpraša nevoljno, ko stopi pred gospo. — »Le po mislite gospod, ravno poprej sem trikrat zaporedoma kihnila, kar sem do zdaj storila navadno po dvakrat. Kaj porečete, ali mi ne bo škodilo?« — »Ah, kaj vam naj rečem? Trikrat »Bog pomagaj!« odgovori zdravnik in že je bil pri durih ven.

Orel in povž.

Orel: Kakô si prišel leni povž na hlastov vršek?

Povž: Ja, dragi moj, sem lezel, lezel...

Kdor kakor povž počasi leze, res daleč, daleč se pripleze!

Zopet jo imajo na štihu.

Italijani della »Regione Giulia« so pred tednom zopet občudovali ono slavno kul-turno — r...; katera je na Dunaju počivala od truda več let.

V Trstu je mnogo pretrpela v neslanih bojih za povzdigo italijanske moralne kul-ture. Danes jo sicer »pravica« tepe; a to častilce te kul-ture prav nič ne ženira. Oni bodo skoro gotovo »sedež«, kjer je ta moralna huzica sedela pogrnili da ze ne oprashi, ter z žebli zabili pa potomeem v svarilen izgled pustili z rudečim napisom: »Ecco, gioventù Triestina; qui riposava un dì il nuovo cul-to dei nostri martiri. Evviva il futuro podestà Guido d'Angeli!« —

Preslabost.

Jedree drobno,
debela lupina,
srčeece voljno
pa trda glavina

Na metre.

Na metre veselja,
na metre časti;
na metre denarja,
na metre masti.

Žive laži.

Muca laja,
pes mijavka;
črn je slavec,
bela pijavka.

Plačaj ne plakaj!

Bodi svetnica
bodi svetnik;
dolga moraš plačati;
piše sodnik.

Gospodu družetu L. P.

500 mošenj daš cekinov?
da si kupiš ščep značaja,
Od Suhorec z Vrlihrkinov,
ki zastonj ga ne oddaja

Razlika v prirodoopisju.

Kakor osa, huda laška je čebela,
krotka pa — slovenska, ves
dan pridno dela. —

Oprezni zamorec

Ivanka je videla večkrat pod svojim oknom mladega vitkega Zdenka, vedla je da je on v njo do ušes zaljubljen, pa vender se je delala tako nedolžno, kakor da ne bi prav nič opazala.

Pomočjo vzdihov in vročih pogledov je pa Zdenko vender našel pot do okusne sobice svoje oboževane gracije, kjer ji je priznal z vso svojo nežno zgovornostjo goreči plamen svojega srca. Ali Ivanka je samo malo navihala nos, in se je delala, kakor da ne bi znala ugasiti tega plamena. ...

Nekega dne jo je Zdenko prosil na kolenih z vso vročo nepotrpežljivostjo za milost. Ali ona ni hotela o tem nič vedeti. »Jok ne pristaje možu, mislil si je naš Zdenko, hočem pa videti, da li ji lahko brez mene!« —

Polna luna je priplavala izza oblakov, ko je stopal Zdenko hitrim korakom proti vodnjaku; nagnil se je čezenj in zginil.

Neka žena pa, ki je ravno šla mimo, je to opazila ter se grozno prestrašila. »Ah«, javkal je Zdenko v vodnjaku, — »pojte hitro v Ivankino hišo in izročite ji moj zadnji pozdrav!« —

Ko da bi jo veter nesel, tekla je žena k Ivanki in ji povedala vse kar je videla. Smrtno-bleda je obstala Ivanka in vsklikom: Zdenko, moj Zdenko! — vzela je hitro vrv in tekla k vodnjaku; za malo časa povlekla je mrtvega Zdenka — živega vun!

Hvala Bogu, da še živiš, rekla je vsa ozhičena, Ah kako se treseš; pridi, dragi, na moje prsi. Ne bom več tako. trdosrčna.

» — ž«

Skopuh.

Skopuh je Mrevlje rekl svoj' mu slugi, na pošto naj mu nese neki list.

»Ah, pravi sluga Janez, jaz ne morem, bolan sem, slab sem, ker sem poln glist.«
»Bo treba da grem sam« jezi se stari [Mrevlje,
»zato pa vzamem Janezove-črvlje!«

DOPISI.

Polje pri Rifenbergu. Brivče pridi v našo dolino zdaj dobiš že sladko za zobat. Ob enem nam storiš uslogo, da obriješ Poljski kvartet. V njem začenja že mahovje rasti, fantje so v nevarnosti, da čisto ne zarasejo.

Čuj kaj se mi je pripetilo neko nedeljo; prišel sem po naključji na Polje! Ustavim se pred krčmo pa kaj vidim? Nemški napis v italjanskih barvah. Krčmar je hotel menda stem Poljce opominjati, da pride čas ko bodo pruski in laški granadirji zasedli to vas. —

Ustopivši se usedem v kot in naročim četrtinko. K sreči je bil v sobi zbran ves domači mešan zbor: bili so fantje in dekleta ondotnih bližnjih vasi. Prijetno so se kratkočasili a samo ko je bilo treba plačatati, sem spoznal poljske kosmatince. Nastal je namreč nerazumljiv kavs in ravs, ker so se fantje branili plačati vino katero so spili. Zahtevali so proti vsej fantovski uljudnosti — da morajo dekleta za nje plačati. — Pevke so se kar smejale češ fantje se samo norčujejo. Ko so pa videle, da fantje so jih povabili brez evenka v krčmo ustane ena, položi petak na mizo rekoč: »Naj bo, plačam jaz za celo družbo, naših fantov pa bodi sram, da se puste

od deklet plačevati. Kedor nima evenka naj ne vabi deklet na vino.« — Tovarišice so pritrdile, fantje so pa oči zabodli v prazne litre, in utaknili sramoto v žep — Brivče tudi ti jim neprizanesi.

»»

LETIGRAMI

Ljubljana. Zveličar je iskal grešnike, tudi liberalce bi bil, samo katoliški shod je grešnikom zabranil uhod in jih podil. Ako so prišli na shod samo pobožne »ovee«, kakoso pa tedaj preobračali »kozle.«

Sežana: Vsi ljudje nosijo svoj križ — Sežanci ga tudi imajo. —

Sarajevo. Zakaj so Nemei hudi na škofa Stadlerja? Ker nimajo že dovolj močne pozicije, da bi si prisvojili bogato Bosno in kršno Hercegovino. To ti jim bil seveda novi žebelj v lestvici — morda ne na Balkan ka-li?

Gradec. Vaš lažnik »na governu« je pred časom denunciral zopet Slovence o slučaju prepira dveh kadetov z nemškimi socialisti. —

Dokazano je da sta bila oba vojaka trda Nemea; oni ki je ranil socialista bil je pristen Dunajčan. —

Trst. Za časa grdih prepиров s zastavo bratovščine pri sv. Jakobu, in takratnih nesramnih lažeh, da je zastava trobojna, se čast. ordinarjatu ni zdelo umestno poslati popravek governu na lesnem trgu, ter prepričati mnogo greha — Zdaj pa ko je šlo za škofa, ki ni bil v Zagrebu, se je takoj retificiralo. — Vidi se da tudi čast. ordinarjat popravlja kadar se njemu zdi. —

Skopo 2. septembra. K današnji veselici ni bile prisotna domača od sebe takozvana »inteligence« ta je bila zastopana, po svojem psičku, ki se je vedel kot taka žival.

Lokve 6.-9. Nekatere naših deklet se v grenkih solzah kopajo — drugim so štajerski mladenči polka 87. sreča rani, spet druge so od prevelike ljubezni na devet mesecev zbolele. — Brivče ali bi imel ti zdravilo za take bolečine.

Peking: 14.-9. Evropejski poveljniki si belijo glave, kako bi kinezarje spravili zopet na delo. Namreč od dné ko je v Kitaju nastala vstaja so imeli kinezarji vsak dan praznik. — Danes jim delo ne diši: — Waldersee, mogočni nadpoveljnik, najde v Kini mesto mogočnih bokserjev — toplo lačnih trebušov, katerim bode moral še kruh kupovati. — Oj ti kinezarji. —

»»

Lenuhu.

Solnce že davno za goro je stalo,
Ko se zaspani ti še le zbudiš,
Delo nobeno te ne bo izgnalo,
Enkrat zgodi se, da — smrt zamudiš!

Zasmehovalcu.

Osla vsemu svetu kažeš
Noreca celi svet imaš:
A pametnega sebe lažeš
In oslom se voditi daš!

Silvester

Lažifilozofom,

Beseda »ljubezen« kako vas prestraši,
Vi slepi in mrzli lažifilozofi,
Beseda le, pravim — ne pojmi — ta
[vas plaši.

Vi pravo ljubezen črtite, grdite,
Vi slepi in mrzli lažifilozofi,
V nepravi pa s celim vi truplom živite.

Vi pravite vedno o svoji nalogi,
Vi slepi in mrzli lažifilozofi,
In niste res slabi v tej svojej ulogi?

Protest.

V Benatkah 19.-9.-900.

Amaro Brivec!

Protestiram na vse sile proti
izdani »nagrobni« v Brivcu.
Vi Slovenci ste krivo poučeni
o moji bolezn; v moj zadnji kul-t
ne spadajo ne revmatizmi, ne take
bolečine ki privabijo smrt. Vsaj
Briven mora biti poznat oni kraj
»pod križem«, kjer ste sklenjeni
dve obli platišči. Tam v kotu, se
je bilo pred petimi leti nekaj po-
kvarilo, en žebelj se je bil »scinzal«
in padel ven. — Res je, zbal sem
se, da mi platišči ne odletite zato
sem naprosil, svojega štalirja To-
neta, da mi na prazno mesto pri-
tisne močan »viskonter«. In za vse
to toliko kvankanja v »Avanti« in
in Brivcu.

»Zdaj sem dober. —

Sicer trdi kompare Špadoni da se
rana ne bo nikdar zacelila, ako se
vrnem v Trst.

Kaj je meni mar Vaša Avstrija;
poslanec tudi ne moram več biti, za
župana sem še premlad. Tukaj v
blaženi Italiji sem srečen. Benedetta
la patria del činkvantin!

Brivec še enkrat protestiram in
se zapišem

dr. Gvido. —

ZALOGA POHIŠTVA

Rafaela Italia

TRST - Via Malcanton št 1 - TSRT
Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in
sprejemnice, žimnic in peresnic, ogledal
in železnih blagajn, po cenah, da se ni
bati konkurence.

Peter Šmid,

žganjekuh v Selcih nad Škofjeloko
priporoča fini brinjevec liter 2 K
40 st., borovničovec liter 2 K 80 st.
Domač izdelek večji množini.

Trgovcem 10% popust.

Gostilna
pri Zlatem Križu

ali

pri „LIZI“, v Gorici.

Podpisani priporočuje svojo staro na-
rodno gostilno vsakemu Slovencu ki
obiskuje Gorico.

Dobi se vedno dobra in snažna po-
strežba o poludne in na večer. — Vozniki
imajo na razpolago hleve za konje. — Po-
potniki dobe vsak čas čisto in ceno pre-
nočišče

Za obilni obisk se priporočuje

Ivan Katnik,
gostilničar.

Stariši — matere pozor!

V Rocolu v Prašeljnovi hiši smo od-
prli slovenski otroški vrtec. Kadinci in
Rocolčanje, ta vrtec je za Vaše male
otročič. Ako Vas kateri nasprotnik od-
vrača recite mu: Otrok je moj — zaklad;
jaz ga moram varovati, da se mi ne spridi!
Tako naj stori vsaka slovenska mati.

Otroci od tretjega do šestega leta se
sprejemajo vsaki dan v omenjeni vrtec. —

NOVIM NAROČNIKUM V SPOMIN!

Zadugoma se oglašajo novi naroč-
niki, ker bi radi »Brivca« čitali; ali kar
je glavno »o naročnini ni duha ne sluha.«
le tu in tam potolazi kateri z pripombo
»bodem plačal konecem leta.«

Mi smo do danes verovali takim možem
in obljubam — od zdaj naprej ne pošljemo
lista nobenemu, ako ni z naročilom poslal
tudi naročnino Stare grešnike bomo pa
brisali brez usmiljenja.

Vpravištvo.

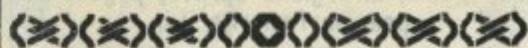
K r č m a

Trst ulica S. Marco štev. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo go-
stilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s prist-
nim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim
in belem vinom. — Dobivaj se tudi vedno
mrzla jedila.

Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač
v Trstu

ulica S. Maurizio štv. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste.
Kakor si vsak naroči v popolno zado-
voljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in
drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni port-
landski cement in, hidravlično
apno (Romano) prve vrste, dobi ga
vsaki čas v zalogi pri Marinu Lukša
na Proseku.

Cene ugodne.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu
Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in
slikah. Ilustriran cenik gratis in franko
vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali žele-
znico brez da bi se za to kaj zaračunao.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniz v Gorici

Tržna ulica v p. slopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, iz suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurški opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.

➡ Ceniki na razpolago. ➡

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravišтво „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stannjejo v obliži moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča
udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovansko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politik ne bi smel biti brez tega lista.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaia, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z železjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljša štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.

➡ Vse po najnižjih cenah. ➡

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne uloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, dateki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	19.741.66
"	1895 "	38.614.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	161.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Po streže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moka — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

➡ ulici Stadion št. 20. ➡

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Generalna agencija „E. Hove“

ustanovljena 1878.

Prvi tržaški velodrom

v ulici Fabbri

FRAN BEDNAR

TRST

Ulica Ponte rosso št. 2

Velika zaloga šivalnih strojev zadnjega sistema in biciklov Cleveland Humber, Adler, Nauman in Styria.

➡ Svetovne marke. ➡

